

Τα Χριστούγεννα προσεγγίζονται μόνο με πίστη!

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Πίστει καλούμενος Ἀβραάμ . . .»

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και κατά την εφετινή χρονιά το ανάγνωσμα της Κυριακής που προηγείται της του Χριστού Γεννήσεως **εστιάζει στην πίστη**.

Πρόκειται για δύο αποσπάσματα από το **11ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής (στίχοι 9-10 και 32-40)** με τα οποία ο **απόστολος Παύλος** προβάλλει την πραγματικότητα της εμπιστοσύνης προς το Θεό.

Ποια σχέση, όμως, μπορεί να έχει η πίστη του Αβραάμ, της Σάρρας, των Κριτών και των Προφητών του Ισραήλ με το επερχόμενο γεγονός της Γεννήσεως;

Γιατί άραγε η εκκλησία μας όρισε αυτή την περικοπή ως αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής πριν από τη Γέννηση του Χριστού;

Την απάντηση σε αυτή την απορία μας θα πρέπει να την αναζητήσουμε στο γεγονός της Γεννήσεως και στη σημασία του για τον κόσμο μας και τον άνθρωπο. Το γεγονός αυτό αποτελεί μία τομή στην ανθρώπινη ιστορία και, επιτρέψτε μου να πω, στον χρόνο και στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό και τον συνάνθρωπό του. Δίχως άλλο η σημασία της εορτής της Χριστού Γεννήσεως πρέπει να εντοπιστεί στο ότι έδωσε σε κάθε άνθρωπο τη δυνατότητα να συμφιλιωθεί με τον Θεό και τον πλησίον. Πρόκειται για ένα γεγονός ύψιστης ταπείνωσης, και άκρας υπακοής, το οποίο προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να αλλάξει πορεία να θέσει άλλες προτεραιότητες στη ζωή του.

Πώς το πέτυχε αυτό ο Θεός;

Εδώ, νομίζω ότι βρίσκεται το κλειδί για την κατανόηση της αποστολικής περικοπής της τελευταίας Κυριακής πριν από τα Χριστούγεννα:

Για να γίνουν πραγματικότητα όλα αυτά, για να μπορέσει και πάλι ο άνθρωπος να μπει στην αγκαλιά του Θεού έπρεπε να εισέλθει ο Θεός στην ιστορία με έναν τρόπο απλό να καθοριστικό, φιλικό προς το πλάσμα του, αλλά ταυτόχρονα συγκλονιστικό, κατανοητό, αλλά συνάμα απροσπέλαστο από τη λογική.

Ο τρόπος αυτός είναι η εκ Πνεύματος Αγίου σύλληψη και εκ Παρθένου γέννηση του Υιού και Λόγου του Θεού.

Μα θα πει ο άνθρωπος κάθε εποχής:

«ποιος πιστεύει στις μέρες μας τέτοια πράγματα;»

Στο σημείο αυτό η Αγία Γραφή, ως φορέας του λόγου του Θεού, μα και η Εκκλησία, ως ταμειούχος της χάριτός Του, μπορούν να πουν πολλά, τα οποία σε κάποιους δεν λένε τίποτα και σε άλλους τα πάντα.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται να λειτουργήσει εντός μας η πίστη.

Η σχέση μας με το Θεό, όπως την γνωρίζουμε από την αποκάλυψή Του στον κόσμο μας, προσδιορίζεται από την απουσία λογικών αποδείξεων, οι οποίες θα μας έσυραν σε μία λογική αποδοχή Του, αλλά και την ύπαρξη πολλών και σημαντικών ενδείξεων, οι οποίες εν ελευθερία δείχνουν την πορεία της σχέσης μας μαζί Του και προκαλούν την πίστη μας.

Η πίστη αυτή δεν «πνίγει» τον άνθρωπο, αλλά του ανοίγει δρόμους σκέψης και δράσης που πριν δεν τους είχε φανταστεί.

Η πίστη αυτή δεν δεσμεύει τον πιστό, αλλά τον απελευθερώνει και του προσφέρει τη δυνατότητα να Τον αρνηθεί.

Η πίστη αυτή δεν σχετίζεται με βεβαιότητες, αλλά οδηγεί αυτόν που θα εμπιστευθεί το Θεό και τον λόγο Του στο χείλος του γκρεμού.

Κλασικό παράδειγμα **πίστης-εμπιστοσύνης** αποτελεί ο **Αβραάμ**, ο οποίος στο κέλευσμα του Θεού δε δίστασε να υπακούσει αλλάζοντας τη ζωή του και να πορευτεί σε άγνωστο-ξένο τόπο.

Με πίστη δέχθηκε η **Σάρρα** τον από Θεού σπόρο που, πέρα από κάθε λογική, άρχισε να βλασταίνει μέσα της.

Με πίστη έζησαν και πέθαναν οι **απόγονοί** τους.

Με παρόμοιο τρόπο ο **Νώε** (παλαιότερα αυτός) έγινε περίγελος στους γύρω του, καθώς έφτιαξε την κιβωτό επιμένοντας στην ακατανόητη, γι' αυτούς, εντολή του Θεού.

Με πίστη κινήθηκαν οι **Κριτές**, οι **Προφήτες**, οι δίκαιοι της Παλαιάς διαθήκης.

Με πίστη στάθηκαν μπροστά στο μαρτύριο όλοι οι **μάρτυρες**, παλαιοί και νέοι, άνδρες και γυναίκες, ώριμοι και παιδιά.

Με τον τρόπο που θέτει μπροστά μας το θέμα της πίστης ο απ. Παύλος μας βοηθά να προετοιμαστούμε για την Γέννηση του Θεανθρώπου με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Μας οδηγεί στη διαπίστωση ότι ο καθένας μας πρέπει να πάρει μία θέση απέναντί Του. Ξεκαθαρίζει ότι η σχέση μας με το Θεό, όπως την εκφράζει η ορθόδοξη παράδοση, είναι ένα τόλμημα, το οποίο δοκιμάζει και δεν εξασφαλίζει, το οποίο ξεβολουεί και δεν σιγουρεύει. Η πίστη είναι αναγκαία για να νιώσουμε τι έγινε στη Βηθλεέμ. Αν το προσεγγίσουμε μέσα από το πρίσμα της λογικής θα απογοητευθούμε. Θα βρεθούμε μπροστά σε τοίχο και μάλιστα πριν καλά καλά το καταλάβουμε θα χάσουμε το δρόμο μας.

Όσοι, λοιπόν, προσεγγίζουν την Εκκλησία για να αποκτήσουν κάποια λογική - νοικοκυρίστικη- εξασφάλιση ή την αντιμετωπίζουν ως ένα ισχυρό ψυχολογικό άλλοθι για τον τρόπο ζωής τους ή αναζητούν κάποια ανθρώπινη βεβαιότητα ή ψάχνουν μια αμετακίνητη σιγουριά και επιθυμούν να βουλευτούν στους κόλπους της και να εξασφαλίσουν τα γεράματά τους ή να «κλείσουν» μια θέση για τον Παράδεισο, με ένα σκεπτικό συναλλαγής, ας μην το κάνουν καλύτερα, γιατί είναι βέβαιο ότι γρήγορα θα απογοητευθούν . . .

Καλά Χριστούγεννα!!